

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Mgr. L. K.**, bytem P. 9, zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Praha 1, Charvátova 11, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor veřejné dopravy, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2009, č.j. 75/2009-190-TAXI/3

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou Městskému soudu v Praze dne 11.11.2009 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaného“) č.j. 75/2009-190-TAXI/3 ze dne 18.9.2009, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy č.j. MHMP 12933/2009/DOP-T/Dc ze dne 27.7.2009, tak že se **původní výrok** „ukládá pokutu ve výši 10.000,- Kč“ nahrazuje **výrokem novým** „ukládá pokutu ve výši 2.000,- Kč“.

Žalobce v žalobě uvádí (bod I.), že dne 3.7.2008 ve 23:06 zastavil v Praze 2, na náměstí Míru s vozidlem Taxi, neboť se mu udělalo nevolno, vzal si tedy lék a čekal, než začne účinkovat. Během této doby k jeho vozidlu přistoupil nejprve pan M. R. a následně dva strážníci Městské policie, kteří mu vytkli, že stojí v místě zákazu stání, požádali o osobní doklady a doklady od vozidla, které jim žalobce také předal, odmítl však, že se dopouští přestupku a zaplatit blokovou pokutu. Proto strážníci vyplnili na místě oznámení o přestupku (dále jen „ODP“), k němuž se žalobce na místě písemně vyjádřil, nic víc než tento přestupek

se neřešilo. Mezi doklady, které si strážníci vyžádali hned na počátku jednání s obžalovaným a které také obdrželi, byl také průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby č. 090273, dříve umístěn uvnitř vozidla vpředu na přístrojové desce před pravým předním sedadlem spolujezdce. Jednání strážníků bylo dle žalobce arogantní a konfliktní, což vedlo k tomu, že žalobce na jejich chování vůči jeho osobě podal stížnost.

Následně (bod II.) mu bylo oznámeno zahájení řízení ve věci porušení ust. § 21 odst. 11 písm.a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 13 písm.d) prováděcí vyhlášky, kterého se měl dopustit dne 3.7.2008 tím, že nezajistil, aby ve vozidle taxislužby byl průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby vystaven při provozování taxislužby na viditelném místě tj. čelně vystaven na přístrojové desce vozidla, před pravým předním sedadlem spolujezdce, nezakrytý a dobře čitelný. Toto oznámení se odvolávalo na kontrolu vozidla a úřední záznam sepsaný městskou policií ze dne 3.7.2008, včetně fotodokumentace.

Ve správním spise(bod III.) pak při následném nahlížení chybělo Oznámení o dopravním přestupku (ODP), na které také strážníci odkazují v dokumentu označeném jako Úřední záznam. Tento pak obsahuje nepravdivá tvrzení strážníků v rozporu s chybějícím ODP, na což ve vyjádření k zahájenému řízení upozornil. Po doplnění spisu o ODP žalobce 10.3.2009 podal vyjádření a navrhl doplnění výsledkem svědka pana M. R., důrazně popřel, že by se předmětného správního deliktu dopustil, odkázal na podanou stížnost na jednání obou strážníků.

Žalobce namítá (bod IV), že správním orgánem nebyl sepsán protokol o jednání, nýbrž pouze protokoly o výsledku svědků dne 10.6.2009, a tedy z toho vyplývá, že k výsledku svědků došlo mimo jednání. Žalobce namítá, že strážník J. L. vypovídal nepravdivě a v rozporu se skutečností, když tvrdil, že žalobce jako důvod svého stání v uvedeném místě zdůvodnil čekáním na zákazníky, že poté bylo sepsáno oznámení o přestupku, že s ním bylo řešeno proč nemá ve vozidle průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, že nepředložil veškeré doklady k prokázání totožnosti a že žalobce sdělil, že tyto doklady strážníkům neukáže, a že do oznámení o přestupku měl žalobce uvést, že na místě stojí, neboť je mu nevolno. Dále dle žalobce lživě uvedl, že žalobce odmítl vystoupit z vozu a označit vozidlo tvořící překážku provozu, že je hrubě napadal, že mu strážníci nabízeli přivolání rychlé záchranné služby, a že žalobce původně čekal na zákazníky ale do ODP pak uvedl, že je mu nevolno, že když byla žalobci nabídnuta lékařská pomoc, tak ji odmítl s tím, že je mu dobře (k této lživé výpovědi strážníka žalobce uvádí, že nevypadá jako mentálně retardovaná osoba, která v těsném sledu za sebou neví ani, co říká). Žalobce dále rozporuje tvrzení strážníka, že žalobce byl v průběhu loňského roku údajně častěji kontrolován v okolí Náměstí míru a opakovaně vyzýván k předložení dokladů taxislužby, což prý nikdy neprovedl a namísto toho stále uváděl, že je má doma, v aktovce či jinde, strážník dále předložil kopii úředního záznamu ze dne 17.6.2008, z něhož má být zřejmé, že náležitosti na kopii vydané stvrzenky neodpovídaly daným skutečnostem, konkrétně se měly lišit SPZ a evidenční čísla vozidla od údajů na stvrzenke. Svá tvrzení o kontrolách, kdy žalobce údajně nikdy nepředložil doklady související s taxislužbou, však strážník nepodložil.

Další svědek T. P., druhý ze strážníků městské policie (oproti detailní výpovědi prvního) nevypověděl v podstatě nic, pouze odkázal na úřední záznam ze dne 3.7.2008.

Z výpovědi třetího svědka, pana M. R., vyplynulo, že šel k žalobci, který s ním hovořil o tom, že je mu nevolno. K předmětu řízení správní orgán nepoložil svědkovi žádnou otázku, tedy nezeptal se svědka, zda si při rozhovoru se žalobcem všiml přístrojové desky, ani zda si zde všiml průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. K tomu, co bylo předmětem řízení, svědka vůbec nevyslechl a nezjistil tak, v potřebném rozsahu skutkový stav.

Žalobce dále namítá (bod V.) vadu ve smyslu ust. § 71 odst. 2 písm.a) správního řádu u rozhodnutí I. stupně.

V dalším bodě (VI) žalobce uvádí námitky, které uplatnil v odvolání s tím, že je činí součástí žaloby, žalovaný se pak s nimi nevypořádal a vytýkané vady neodstranil. Z textu převzatého odvolání do žaloby plyne, že žalobce namítl neúplné zjištění stavu věci, mj., že se odůvodnění rozhodnutí I. stupně nesprávně opírá o pořízenou fotodokumentaci a svědectví strážníků městské policie. Fotodokumentace byla pořízena až po konfliktu se strážníky, kdy strážníci měli všechny žalobcovy doklady, tedy i průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby u sebe. Strážníci žalobci chtěli uložit v blokovém řízení pokutu za stání v místě, kde je stání zakázáno. Žalobce jim vysvětlil, že se mu za jízdy udělalo nevolno a v takovém případě mu zákon prikazuje odstavit vozidlo a v jízdě nepokračovat, aby nikoho neohrozil. Žalobce vysvětlil, že v takovém případě se jedná o důvod vylučující protiprávnost, nemůže se tedy jednat o přestupek, a že pokutu nezaplatí, protože nesouhlasí s vyřizováním údajného přestupku v blokovém řízení, když toto bylo jeho právem, a nikoliv jeho povinností. Toto sdělení strážníky rozčílilo natolik, že začali být hrubí a přikázali žalobci, aby vystoupil z vozidla a za vozidlo umístil výstražný trojúhelník, protože tvoří překážku v provozu. Žalobce se ve vozidle zamkl s tvrzením, že žádnou překážku na předmětném místě netvoří, a sdělil strážníkům, že s nimi dále nemá co řešit, protože se v tomto případě nejedná o přestupek. Poté se strážníci odešli poradit ke svému vozidlu i s doklady žalobce, které mu dosud nevrátili, a poté teprve pořídili předmětnou fotodokumentaci. K této sporné skutečnosti nebyly provedeny důkazy, správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že svědek R. tuto skutečnost nepotvrdil ani se o této věci žádným způsobem nezmínil. Nabízí se tedy otázka, jak mohl svědek tuto skutečnost potvrdit nebo se o ní zmínit, když na ni nebyl tážán. Žalobce s odkazem na rozhodnutí sp.zn. 9 A 561/97 (Vrchního soudu v Praze), So J 270/1998 tak namítl nesprávné hodnocení důkazů, správní orgán se vůbec nevypořádal se skutečnostmi, které podporují verzi svědčící ve prospěch žalobce, tedy že strážníci museli být nutně proti němu zaujatí, když s nimi měl vyhrocený slovní konflikt. Nesouhlasil proto s odůvodněním rozhodnutí, kdy se správní orgán k tvrzení policistů přiklonil z důvodu, že se jedná o osoby, jejichž činnost je upravena právními předpisy, tyto osoby byly jako svědci povinny vypovídat pravdivě, přičemž nebyly motivovány finančně ani jiným způsobem k podání nepravdivým skutečností. Podle žalobce však z výše uvedených skutečností i ze značného množství indicií vyplývá přesný opak (vypovídali nepravdivě proto, aby se vyhnuli kázeňskému postihu nebo trestnímu stíhání za zneužívání pravomoci veřejného činitele). Správní orgán opřel své rozhodnutí pouze o tvrzení strážníků městské policie a nijak se nevypořádal s tím, že v ODP, podepsaném žalobcem, není nic o tom, že by měl žalobce uvést, že zde čeká na zákazníky, ani že mu byla nabízena pomoc, kterou odmítl. Vše, co není uvedeno v žalobcem podepsaném vyjádření z místa kontroly, si strážníci vymysleli ex post, aby se vyhnuli postihu za své jednání. Správní orgán se nevypořádal s argumentací žalobce, že on jako osoba s právním vzděláním (ověřená fotokopie diplomu v příloze), by asi těžko řekl strážníkům na místě, kde je stání zakázáno, že čeká na zákazníky, a teprve poté, kdy sepišou Oznámení o dopravním přestupku, by se do něj vyjádřil tak, že na místě stojí z důvodu nevolnosti.

Podle rozhodnutí 6 A 139/94 (Vrchního soudu v Praze), SoJ 296/1998 může správní orgán přistoupit k hodnocení důkazů teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech. Jestliže se tyto rozpory odstranit nepodaří, je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí doložil, v čem rozpor spočívá, a ke kterým důkazům se nakonec přichýlil a proč. Podle rozhodnutí 30Ca 221/2000 (Krajského soudu v Hradci Králové), SoJ 753/2001 je správní orgán povinen zjistit před vydáním rozhodnutí přesně a úplně skutečný stav věci. S ohledem na zásadu materiální pravdy musí správní orgán zjistit stav věci spolehlivě i za případné nečinnosti účastníků řízení (JUD19963CZ).

Žalobce v bodě VII. a VIII. tvrdí rozpor s ust. § 71 odst. 2 písm.a) správního řádu i odvolacího rozhodnutí s tím, že oběma rozhodnutími byl porušen zákon, namítá jejich nezákonnost a vady řízení.

V bodě IX. žalobce namítá, že základní otázkou, kterou se měl zabývat správní orgán z úřední povinnosti, je, zda vůbec strážníci městské policie byli oprávněni kontrolovat, popřípadě tvrdit, že kontrolovali dodržování podmínek vyplývajících ze zákona o silniční dopravě. Tvrzení strážníků městské policie, že s žalobcem dne 3.7.2008 řešili otázku porušení zákona o silniční dopravě se rozchází s obsahem jimi sepsaného Oznámení o přestupku, k němuž se vyjádřil a ve kterém není nic o tom, zda a kde měl nebo neměl žalobce umístěn ve vozidle průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Toto údajné zjištění strážníků městské policie o porušení zákona o silniční dopravě je obsahem až dodatečně sepsaného úředního záznamu (který je sepsán na počítači, nikoli ručním písmem, a tedy je zřejmé, že vznikl až dodatečně). K úřednímu záznamu se žalobce na místě nevyjádřil, neboť se ani vyjádřit nemohl, sami strážníci uvádí, že prováděli kontrolní činnost zaměřenou na dodržování dopravní kázně řidičů. Při této kontrole jednomu ze strážníků předal žalobce veškeré doklady na jeho výzvu a teprve potom druhý ze strážníků začal pořizovat fotodokumentaci, a tedy nemohl být průkaz ve vozidle vystaven, neboť je měl strážník městské policie v té době u sebe. Údajný přestupek tzv. parkování, o němž bylo na místě sepsáno Oznámení o přestupku, nebyl nikdy dále s žalobcem žádným správním orgánem řešen.

S tím podle žalobce (bod X.) souvisí otázka, zda strážníci městské policie mohli kontrolovat dodržování zákona o silniční dopravě, zda byli oprávněni vynucovat si součinnost při takové kontrole, předkládání dokladů k provozování taxislužby a výsledky takové kontroly oznamovat správnímu orgánu, a namítá, že taková pravomoc strážníkům městské policie vůbec nepřísluší. Státní správa a státní odborný dozor v silniční dopravě jsou upraveny zákonem č.111/1994 Sb., žalobce pak z ustanovení § 34 a § 37 tohoto zákona dovozuje, že Městská policie hlavního města Prahy není oprávněna vykonávat státní odborný dozor v silniční dopravě, ani kontrolu podle § 37 tohoto zákona. Kontrolu v rozsahu uvedeném v odstavci prvním tohoto paragrafu, a to jenom v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu podle zvláštního předpisu může vykonávat pouze Policie České republiky, nikoliv městská (obecní) policie, čehož si strážníci městské policie byli dobře vědomi, když ve svých svědeckých výpovědích hovořili pouze o kontrole dopravní kázně řidičů taxislužby. Žalobce tedy nebyl povinen se strážníky městské policie o čemkoliv (vyjma projednávání tvrzeného podezření z přestupku, souvisejícího s tvrzeným parkováním) jednat a cokoliv jim předkládat. Jakékoliv úkony nad rámec toho, co je uvedeno v oznámení o přestupku, jsou úkony, které nemohly a nemohou vést k zahájení správního řízení. Žalobce pak odkazuje na zákon č. 552/1991 Sb., jehož pravidly se kontrola žalobce provedená strážníky neřídila a nebylo proto možno vycházet z obsahu tzv. „úředního záznamu“, sepsaného ex post (tj. nikoliv se žalobcem a nikoliv na místě) strážníky městské policie.

Žalobce (bod XI.) dále namítá, že řízení o správním deliktu je řízením o „trestním obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2As 60/2008-11 a č.j. 4 As 2/2005-62), a dle čl. 6 odst. 3 písm.d) Úmluvy „každý, kdo je obviněn z trestného činu, má právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědku ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě“.K tomu odkázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu, a dále i rozsudek ve věci Öztürk versus Německo (1984), s tím, že na správní řízení se tak vztahoval v plném rozsahu čl. 6 Úmluvy.

Žalobce tvrdí (bod XII.), že bylo porušeno základní právo dle uvedeného čl. 6 odst. 3 písm.d) úmluvy tím, že správní orgán nevyslechl k věci žalobcem navrženého svědka M. R., a to tím, že svědkovi k předmětu řízení nepoložil vůbec žádnou otázku, zatímco strážníci městské policie, vyslýchal velmi podrobně a kladl jim návodné otázky. Tato vada v odvolacím řízení nebyla odstraněna, a místo toho odvolací orgán uvedl, že je na úvaze správního orgánu, které důkazy provede a které neprovede, neboť podle § 52 správního řádu není vázán návrhy účastníků řízení. Žalobce se proto dovolává nálezu Ústavního soudu ČR č.j. III. ÚS 617/2000 dle něhož nelze provádět podle vlastních kritérií předběžnou selekci důkazů. Právo správního orgánu rozhodnout, jaké z navržených důkazů provede je limitováno zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), a proto vždy provede důkazy potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu in fine). Je nepodstatné, že žalobce nevyužil práva být přítomen u výsledku svědků, neboť má právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky.

Další procesní vady (bod XIII) žalobce spatřuje v tom, že správní orgány při hodnocení úředního záznamu ze dne 3.7.2008 nepřihlédly k tomu, že je v rozporu s obsahem oznámení o přestupku (ODP), obsahující jeho vyjádření, a v němž se o údajném porušení zákona č. 111/1994 Sb. nic neuvádí, že toto oznámení nejprve nebylo založeno do spisu, a bylo tak nepřipustně manipulováno s důkazy, osvědčujícími skutečný průběh kontroly dne 3.7.2008. Správní orgány nijak nehodnotily, že na základě tohoto oznámení o přestupku nebylo zahájeno s žalobcem žádné řízení k projednání skutku v něm uvedeného, ale bylo správním orgánům oznámeno a řízení zahájeno pro jiný skutek, než byl na místě sepsán. Rovněž také nijak při hodnocení důkazů nereagovaly na situaci, kdy si jednu a tutéž událost po více než 11 měsících jeden ze svědků detailně pamatuje, zatímco druhý ze svědků si ji naopak nepamatuje a kromě odkazu na úřední záznam k události nic neuvádí, svědecké výpovědi pak nekonfrontovaly s oznámením o přestupku, spokojily se s výpovědí odkazující na úřední záznam.

V bodě XIV žalobce poukazuje na judikaturu týkající se hodnocení důkazů s tím, že zásadami v ní stanovenými se správní orgán neřídil, vytýkané vady neodstranil a proto navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů dle § 76 odst. 1 písm.b) a c) s.ř.s.

Žalobce dále (bod XV) namítá protiústavnost ustanovení § 35 odst.3 písm. h) zákona č.111/1994 Sb., podle kterého bylo rozhodováno o uložení sankce za správní delikt a podle kterého: dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750.000,- Kč.

Žalobce cituje ust. § 21 uvedeného zákona o povinnostech provozovatele taxislužby, s tím, že škála povinností je v něm široká a vyznačuje se různou mírou závažnosti a s odvoláním na Dodatkový protokol k Evropské úmluvě a nálezy Ústavního soudu dovozuje, že stanovení trestu vymezené maximální mírou 750 000,-Kč není tak dostatečně diferencované. Zákon č.111/1994 správnímu orgánu nestanoví žádná kritéria, ke kterým se přihlédne při určení výše sankce, ani nestanoví žádná pravidla pro ukládání pokuty za více deliktů téhož pachatele, projednávaných ve společném řízení, a otevírá tak možnost libovůle a jako právní předpis tak nerespektuje princip proporcionality. Podává současně se žalobou proto návrh, aby soud podle § 48 odst.1 písm. a) s.ř.s. řízení přerušil a podal Ústavnímu soudu ČR podle článku 95 odst. 2 Ústavy ČR návrh na zrušení ustanovení § 35 odst. 3 písm.h) zákona č. 111/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Pod bodem XVI. namítá žalobce porušení zásady „ne bis in idem“, tj. zákazu dvojího trestání, protože ačkoliv bylo rozhodnuto o uložení sankce 2.000,- Kč, byl žalobce dále upozorněn, že dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí se stává osobou nespolehlivou a podle § 21 odst. 9 zákona č. 111/1994 Sb. dopravní úřad rozhodne o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, jestliže zjistí, že osoba řidiče nesplňuje podmínku bezúhonnosti či spolehlivosti. Za spolehlivou se nepovažuje ta osoba, která se jako řidič vozidla taxislužby v průběhu posledních tří let dopustila jednání, za něž byla provozovateli taxislužby pravomocně uložena sankce za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním silniční dopravy. Podle § 35 odst. 3 písm. h) uvedeného zákona je kromě pokuty implicitně obsažena další skrytá sankce, spočívající ve faktickém zákazu činnosti na dobu tří let, což je opatření, které je v naprostém nepoměru se skutkovou podstatou správního deliktu, pro který byla žalobci uložena pokut ve výši 2.000,- Kč a který měl být spáchán tím, že žalobce měl příslušný průkaz u sebe, nikoliv viditelně vystaven ve vozidle. Sankční následky za jedno a totéž jednání ukazují, i když rozhodnutí o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby není tímto zákonem označeno za sankci, jeho sankční charakter je ovšem zřejmý. (Z tohoto důvodu se žalobce v bodě XVII domáhal přiznání odkladného účinku).

V závěru (bod XVIII) žalobce opakovaně poukazuje na nerespektování zákona ze strany správního úřadu v tom, že na poštovních zásilkách nebyly vyznačeny předepsané údaje „vypraveno dne“. Správní orgán prvního stupně nerespektoval povinnost rozhodnout nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření. Správní řízení bylo zahájeno dne 18.9.2008 a byli v něm vyslýcháni (v jeden a týž den) svědci, proto bylo povinností správního orgánu prvního stupně vydat rozhodnutí nejpozději do 17.11.2008, tuto povinnost správní orgán nedodržel a rozhodnutí vydal až dne 3.8.2009, tzn. že zákonem stanovenou lhůtu překročil o více než čtyřnásobně. Nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě je nesprávným úředním postupem podle § 13 odst.1 zákona č. 82/1998 Sb., opravňujícím žádat náhradu škody. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 60/2008-11, podle něhož lze použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním řízení všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání nejsou výslovně upraveny některé základní zásady, a dále na rozhodnutí 1 As 27/2008-67, které říká, že použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá náležitosti stanovené zákonem § 68 odst.2 věty správního řádu, protože výši nákladů nestanoví § 79 odst. 5 správního řádu, ale výslovný odkaz na jiný právní předpis, vyhlášku (§ 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.), podle něhož bylo rozhodováno, což však ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí uvedeno není. Skutečnost, že je toto právní ustanovení uvedeno v odůvodnění rozhodnutí, tuto vadu rozhodnutí nekonvaliduje.

Žalobce v meritu navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, včetně rozhodnutí I. stupně (IX) a pro případ, že by je nezrušil, navrhuje, aby soud postupoval dle § 78 odst. 2 a od uložení sankce za správní delikt upustil (bod XX).

V doplnění žaloby doručeném Městskému soudu v Praze dne 18.11.2009 tj. ve lhůtě k podání žaloby žalobce k žalobní námitce porušení zásady ne bis in idem odkazuje na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, které se týkají aplikace čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluv, zákazu rozhodovat dvakrát v téže věci (res judicata). *Namítá, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se uvádí, že ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 písm.e) zákona o*

silniční dopravě se žalobce stává dnem nabytí právní moci rozhodnutí osobou nespolehlivou, neboť přestane splňovat jednu ze základních podmínek pro výkon práce řidiče taxislužby stanovených § 9 odst.2 písm. e) zákona o silniční dopravě. V souvislosti se skutkem, v němž bylo rozhodnuto správním orgánem prvního stupně, bylo zahájeno další správní řízení, ve kterém bude rozhodnuto o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Druhé správní řízení, které má následovat po skončení prvního, je formálně zdůvodňováno ztrátou spolehlivosti, má sankční charakter a má znemožňovat vykonávat taxislužbu po dobu tří let, tedy vede ke stejnému výsledku jako sankce zákazu činnosti. Existuje tedy nepoměr mezi pokutou 2.000,- Kč a odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby na dobu tří let. V případě méně závažného či bagatelního deliktu jde nejen o nepřipustný dvojí postih, ale především o postih nepřiměřený.

K námitce svévolného hodnocení výsledku svědků žalobce doplňuje, že postavení svědků (strážníků městské policie) jako úředních osob samo o sobě není premisou toho, že jejich výpověď je z tohoto důvodu věrohodná a pravdivá. Jejich prvotním motivem ke mstě na žalobci byl již konflikt na místě kontroly a stížnost, kterou žalobce na ně podal. Správní orgán však výpovědi strážníků městské policie nijak nehodnotil, pouze si učinil závěr o jejich věrohodnosti na základě předpokladu, že jde o policisty a svědky, ačkoliv to o míře jejich věrohodnosti samo nijak nevypovídá. Žalobce dále tvrdí, že o žádnou konfrontaci mezi svědky ve skutečnosti nešlo, neboť to, co správní orgán v protokolech o výsledku svědků ze dne 10.6.2009 označil jako údajnou konfrontaci, ve skutečnosti žádná konfrontace nebyla.

Žalobce dále uvádí, že v době, kdy měl spáchat údajný delikt neprovozoval taxislužbu, a tudíž nepřepravoval žádného zákazníka ani žádnou přepravu nenabízel, takže ani neměl povinnost vystavit viditelně průkaz. Podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb. provozovatel taxislužby zajistí, aby vozidlo taxislužby bylo při provozování taxislužby vybaveno průkazem o způsobilosti řidiče taxislužby ovšem v případě žalobce zde nebyla splněna podmínka „při provozování taxislužby“.

Dalším podáním žalobce do spisu založil rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 60/2008-111, na který se odvolává v žalobě.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě doručeném 12.2.2010 žalobě oponuje a uvádí, že tvrzení žalobce v bodě I. je v rozporu s úředním záznamem č.j. OAÚ-T-228/2008 ze dne 3.7.2008 ve kterém je uvedeno, že na výzvu o prokázání totožnosti řidič předložil OP č. X a na výzvu o předložení dokladů podle § 6 odst. 8 písm. a) a b) zák. č. 361/2000 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů žalobce předložil osvědčení o registraci vozidla UAE 473050 a řidičský průkaz č. AP X. Žalovaný uvádí, že podle úředního záznamu teprve až poté si strážník městské policie všiml, že ve vozidle taxislužby není vystaven průkaz a požádal proto žalobce o vysvětlení a o předložení průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Žalobce uvedl, že průkaz nemusí mít vystavený, přičemž na žádost strážníka předložil průkaz č. 090273. Žalovaný považuje za pravdivé tvrzení strážníků, protože na rozdíl od žalobce se nesnaží svými tvrzeními vyhnout případné sankci, z nepravdivé výpovědi by neměli žádný užitek, naopak by se sami vystavili sankci za nepravdivou výpověď. Žalovaný přihlédl k tomu, že se nejednalo o ojedinělý problém žalobce, jak vyplývá též z jiného úředního záznamu Městské policie č.j. OAÚ-T-202/2008 ze dne 17.6.2008, který sepsali jiní strážníci Městské policie a který kromě jiného popisuje rovněž nevystavení průkazu ve vozidle žalobce. Vyjádření k popisu správního řízení v bodech II.a III. žalovaný nepovažuje za nutné.

K námitkám v bodu IV. žalovaný uvedl, že dopravní úřad dle § 18 spr.ř. sepsal protokol o výsledku svědků, ke kterému byl žalobce oznámením ze dne 18.5.2009 o nařízeném ústním jednání za účelem výsledku svědků řádně předvolán, k výsledkům se nedostavil. Případné procesně-formální chybné označení úkonu dopravního úřadu nemá vliv na zákonnost vedeného řízení, neboť žalobce byl o úkonech dopravního úřadu řádně informován. Argument žalobce o nesepsání protokolu o ústním jednání, ale pouze protokolů o výsledku svědků se tak jeví jako bezvýznamný. Žalovaný dále nezjistil, že by dopravní úřad při výsledku strážníků naváděl ke správné odpovědi, oběma položil shodně otázky, které nebyly navádějící. Svědek M. R. odešel od vozidla před příchodem strážníků a mohl tedy pouze dosvědčit, zda průkaz byl či nebyl vystaven v době jeho přítomnosti u vozidla, nikoli však v době, kdy k vozidlu přistoupili strážníci Městské policie a zahájili kontrolu. Skutečnost, že se dopravní úřad nezeptal při výsledku svědka na průkaz považuje žalovaný za bezvýznamnou, neboť by na stavu nic nezměnila jakákoliv odpověď svědka. Žalovaný se přiklání k tvrzením strážníků jako k tvrzením pravdivým a nepochybným. Argumenty žalobce, které jsou založeny na jeho výkladu průběhu události, považuje žalovaný za nepravdivé a účelové. Žalobce je při podání vyjádření, námitek či žaloby veden snahou vyhnout se uloženému trestu.

Žalovaný k námitce v bodě V. uvádí, že chybějící označení na rozhodnutí „Vypraveno dne“ nemá vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí. Skutečnost, že poštovní zásilka neobsahuje slova „Vypraveno dne“, považuje žalovaný za bezvýznamnou s ohledem na ochranu práv účastníka řízení. To, že je rozhodnutí písemně vyhotoveno před jeho vypravením, je logické a vyplývá z pořadí procesních úkonů ve správním řízení, kdy byla písemnost vypravena ostatně žalobce zjistil z poštovního razítka, rovněž tak není významné i chybné uvedení data vypravení na rozhodnutí ve spise. Ke zkrácení práv žalobce v daném případě v důsledku tohoto nedošlo.

K bodům VI. až VIII. žalovaný odkazuje na rozhodnutí vydané, na vyjádření k bodu V. a má za to, že případné formální vady neměly vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalovaný k bodu IX. Podrobně odkazuje ust. § 10 odst. 2 zák. o obecní policii s tím, že v případě jiného správního deliktu neseписují na místě oznámení, ale formou úředního záznamu, který slouží jako podnět pro zahájení správního řízení. V rámci správního řízení má pak k tomuto úřednímu záznamu účastník řízení právo vyjadřovat se, čímž tak ve výsledku není krácen na svých právech v řízení.

Tvrzení žalobce o průběhu kontroly, t.j. že strážníkovi byl nejdříve předán průkaz a teprve poté strážníci nafotili vozidlo a vytýkali mu, že nemá vystavený průkaz, považuje žalovaný za účelové. Rozpor mezi oznámením o přestupku a úředním záznamem žalovaný neshledal. Vysvětlení, které žalobce uvedl do oznámení o přestupku, je jeho subjektivní písemné vyjádření k přestupku a není prokázáno, že by bylo pravdivé či nepravdivé. Žalovaný se však přiklání k tvrzení strážníků, že jim nejdříve řidič ústně sdělil, že čeká na zákazníka, a teprve poté se písemně do oznámení o přestupku vyjádřil, že se mu udělalo nevolno. To, zda ve skutečnosti čekal na zákazníky, nebo se mu udělalo nevolno, nehraje v případě zde řešeného jiného správního deliktu význam, neboť při provozování taxislužby musí být průkaz ve vozidle vystaven. Nezáleží, zda zrovna řidič čeká na zákazníka, veze zákazníky nebo vykonává jinou činnost v rámci provozování své živnosti (např. bezpečnostní přestávku, servis vozidla nebo pauzu z důvodu nevolnosti).

K námitce pod bodem X., že obecní policie není oprávněna vykonávat státní odborný dozor podle § 34 ani podle § 37 zák. o silniční dopravě lze přisvědčit právě jen potud, neždí

se proto ani zákonem o kontrole; k tomu žalovaný opouje odkazem na § 2 písm. d) a h) zákona o obecní policii s tím, že Městská policie hl.m. Prahy tedy je oprávněna odhalovat přestupky a jiné správní delikty na úseku provozování taxislužby podle zákona o silniční dopravě. Oprávnění Městské policie je zakotveno v § 11 odst. 1 písm. a) a c) a odst. 3 zák. o obecní policii.

K bodu XI. a XII. žalovaný nerozporuje platnost závěrů judikatury uvedené žalobcem, má však za to, že v daném případě nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1,2 či 3 písm.d) Úmluvy.

Žalovaný uvádí, že jednak správní řád zná institut předběžného posouzení důkazu správním orgánem s odkazem na ust. § 52 ve spojení s ust. § 3, § 6 odst. 2 správního řádu; s odvoláním pak na v řízení provedené důkazy a obsah výpovědi pana M. R. považuje tuto za nadbytečnou. Jedná se tedy o důkaz, který správní orgán nebyl povinen provést ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu.

K bodu XIII. žalovaný podrobně opouje námitce nesprávného hodnocení důkazů, úřední záznam není v rozporu s oznámením o přestupku, ani svědecké výpovědi strážníků nejsou ve vzájemném rozporu, schopnost zapamatovat si životní situace je u každého jiná. Dále odkázal na to, že strážník J. L. přiložil ke své svědecké výpovědi úřední záznam č.j. OAÚ-T-202/2008 ze dne 17.6.2008 sepsaný strážníky T. Š., C. B., R. L. a K. B., ze kterého vyplývá, že žalobce neměl dne 17.6.2008 vystavený průkaz a na výzvu k předložení ostatních dokladů potřebných k provozování taxislužby odvětil, že je má doma v aktovce. Skutečnosti uvedené v tomto úředním záznamu nebyly a nejsou předmětem zde vedeného správního řízení ani žaloby, a proto není nutné je prokazovat. Přiložený úřední záznam toliko dokresluje věrohodnost svědeckých výpovědí. K námitce žalobce ohledně nemožnosti použít úřední záznam jako důkaz podle rozsudku Městského soudu v Praze, č.j.7 Ca 104/2005-26 ze dne 16.5.2006 a nálezu Ústavního soudu č.j. III ÚS 190/01, žalovaný uvádí, že z rozsudku ani z nálezu nelze dovodit, že by úřední záznam nemohl sloužit jako podklad pro rozhodnutí, lze-li provést výslechy svědků, jde o nesprávnou interpretaci žalobce.

Žalovaný proto neshledává důvodnou námitku v bodě XIV. stran jednostranného hodnocení důkazů a nesouhlasí s žalobcem navrhovaným postupem.

Žalovaný (k bodu XV.- protiústavnost ust. § 35 odst. 3 písm.h) zákona o silniční dopravě) uvádí, že podle § 36 odst. 2 zák. o silniční dopravě přihlédne dopravní úřad při stanovení výše pokuty k závažnosti, významu a době trvání, protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody. Ačkoliv je za všechna porušení § 21 zák. o silniční dopravě stanovena max. hranice 750.000,- Kč. Každý individuální případ porušení § 21 se musí posoudit v kriteriích podle § 36 odst. 2 zák. o silniční dopravě. Kritéria stanovena v § 36 odst. 2 zák. o silniční dopravě účinně omezují správní úvahu dopravního úřadu při stanovení výše pokuty. Když se provozovatel dopustí dvou správních deliktů podle § 35 odst. 3 písm. h) zák. o silniční dopravě, které mají různou závažnost, tak se musí při ukládání pokuty přihlídnout k jejich významu a závažnosti. Dle žalovaného nejsou proto dány předpoklady pro přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) SŘS, neboť § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě žalovaný neshledává protiústavním.

K námitce v bodě XVI., („ne bis in idem“) žalovaný uvedl, že rozhodnutí samotné v žádném případě netrestá žalobce dvakrát za totéž jednání. Napadeným rozhodnutím mu byl uložen jeden trest za porušení § 21 odst. 1 písm. a) zák. o silniční dopravě v návaznosti na § 13 písm. d) prováděcí vyhlášky, a to finanční pokuta ve výši 2.000,- Kč podle § 35 odst. 3 písm. h) zák. o silniční dopravě. Napadené rozhodnutí samo o sobě nezakazuje žalobci vykonávat práci řidiče taxislužby. Ust. § 9 odst. 3 písm.e) zákona o silniční dopravě

nepředstavuje druhý trest za totéž jednání, ale jde o ochranné zákonné opatření, které má zamezit vymezenému okruhu osob po určitou dobu vykonávat práci řidiče taxislužby, a chránit tak zájmy spotřebitelů na poctivém a bezproblémovém poskytování přepravných služeb taxislužbou. Pokud řidič přestane některou podmínku pro výkon práce řidiče taxislužby splňovat, je logické, že tuto práci vykonávat nesmí. Na obdobném principu je založeno např. zrušení živnostenského oprávnění z důvodu porušení právních předpisů.

Žalovaný uvádí k námitce (XVIII) odkaz na předchozí vyjádření k bodu V, k nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, že lhůta stanovena v § 71 správního řádu je pořádkového charakteru a nikoliv prekluzivního. Nedodržení této lhůty proto nemá za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí, v zákonem stanovení roční lhůtě (§ 36 odst. 1 zákona o silniční dopravě) pak bylo řízení zahájeno. K neuvedení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. ve výroku rozhodnutí dopravního úřadu, pak uvádí, že neuvedení ustanovení ve výroku nepovažuje za vadu rozhodnutí, která by způsobovala jeho nezákonnost. Žalovaný pak neshledal důvod pro upuštění od uložení pokuty a vzhledem k její výši má za to, že nejsou splněny podmínky pro aplikaci ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., jak navrhl žalobce.

K doplnění žaloby žalovaný v bodě XXI podrobně rozvádí důvody, proč nejde o „dvojí trestání“, ztráta spolehlivosti není druhý trest a odebrání průkazu z důvodu ztráty spolehlivosti není trestem za totéž jednání, a proč tak námitky v tomto směru nemají relevanci k danému řízení. Žalobce zaměňuje pojem výkon taxislužby s pojmem provozování taxislužby. Ustanovení § 13 písm. d) stanovuje povinnost provozovateli taxislužby zajistit vystavení průkazu ve vozidle při provozování taxislužby (i když nevykonává taxislužbu), ale provádí jinou službu související s výkonem taxislužby, např. bezpečnostní přestávka, odpočinek řidiče, servis vozidla, nebo přemístování vozidla po pozemních komunikacích.

Dne 12.4.2010 byla Městskému soudu v Praze doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného v níž žalobce setrval na svých námitkách; tvrdí, že k odhalení přestupku nebo správního deliktu, jehož projednání je v působnosti obce musí strážník napřed provést kontrolu vozidla a dokladů, přičemž při započetí této kontroly nemůže vědět, jaký bude její výsledek a nemůže tedy dopředu vědět, zda nějaký takový přestupek vůbec odhalí nebo ne. Těžko může strážník požadovat vysvětlení předem, nežli vůbec přestupek odhalí, nehledě na povinnost sepsat o podání vysvětlení s osobou záznam. Tvrzení žalovaného, že svědek M. R. vyslechnut byl, zároveň, že být vyslechnut nemusel, protože byl zbytečný a nakonec předběžně hodnotí důkaz, který nebyl proveden, považuje za účelové, stejně jako preferenci výpovědí strážníků.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s."); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání při splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s.

O námitkách žalobce uvážil takto:

A)

Žalobce v bodech I. až IV., VI., XIII. a XIV. žaloby popisuje průběh kontroly městskou policií dne 3.7.2008 a okolnosti zahájení správního řízení, namítá nedostatečně zjištěný stav věci a nesprávné provedení a hodnocení jednotlivých důkazů, popírá, že by

svým jednáním spáchal správní delikt, za nějž je postihován, tedy, že by porušil ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zák. o silniční dopravě v návaznosti na § 13 písm. d) prováděcí vyhlášky, tím že při provozování taxislužby neměl průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby č. 090273 čelně vystaven na přístrojové desce vozidla před pravým předním sedadlem spolujezdce a tímto byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 3 písm. h) zák. o silniční dopravě.

Předně žalobce tvrdí, že při prováděné kontrole městskou policií, kdy s ním byl řešen jen přestupek, předal policistům všechny doklady hned na začátku kontroly, tedy i průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a není proto pravdivé tvrzení v úředním záznamu ani svědectví obou příslušníků městské policie, protože fotodokumentace byla provedena až poté, kdy jim doklady předal.

Ze spisu vyplývá, že orgánu I. stupně bylo oznámeno městskou policií podezření ze spáchání správního deliktu žalobcem dne 8.7.2008, kdy mu byl doručen úřední záznam č.j. OAÚ-T/228/2008 ze dne 3.7.2008, jehož součástí je pořízená fotodokumentace (snímky 4x s časovým určením od 23:10 do 23:14hod). Z tohoto záznamu vyplývá, že žalobce předložil OP (občanský průkaz), a doklady k vozidlu: ORV (technický průkaz) a ŘP (řidičský průkaz), poté s ním byl řešen přestupek, odmítl zaplatit blokovou pokutu, a proto byl o sepsáno oznámení o přestupku. Dále si strážník všiml, že v kontrolovaném vozidle žalobce nebyl při provozování taxislužby průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby č. X čelně vystaven na přístrojové desce vozidla před pravým předním sedadlem spolujezdce. Na dotaz strážníka X řidič sdělil, že průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby tímto způsobem vystaven mít nemusí. Po vyzvání strážníka předmětný průkaz předložil.

Dne 2.10.2008 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení. Žalobce ve vyjádření k němu uvedl, že spisový materiál neobsahuje formulář oznámení dopravního přestupku, který s ním byl na místě sepsán a že sepsaný úřední záznam obsahuje nepravdivá tvrzení policistů, která jsou v rozporu s chybějícím oznámením dopravního přestupku; na místě došlo ke konfliktu a proto si žalobce myslí, že policisté byli proti němu zaujati a delikt si dodatečně vymysleli. Tvrzení policistů o tom, že na dotaz proč stojí před vozidlem v působnosti dopravní značky zákaz zastavení, sdělil, že zde čeká na zákazníky, je podle žalobce zcela nepravdivé. Žalobce odkazuje na sepsané oznámení dopravního přestupku v kterém uvedl, že vozidlo odstavil z důvodu nevolnosti. Žalobce proto navrhl výslech svědka M. R., který měl v dané době kolem jít a vidět řádně vystavený průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby.

Z do spisu následně k výhradě žalobce doloženého Oznámení o přestupku ze dne 3.7.2008 vyplývá, že od 23:08 byla hlídkou Městské policie na Náměstí Míru 9, Praha 2 provedena kontrola žalobcova vozidla Škoda Octavia, SPZ: 8A8 5562. Na místě bylo sepsáno toto oznámení o dopravním přestupku, protože žalobce odmítl zaplatit blokovou pokutu, oznámení bylo žalobcem podepsáno v 23.16hod. V oznámení je uveden výčet dokladů, které žalobce předložil (OP, ORV a ŘP i že byla provedena v průběhu fotodokumentace, obsahuje vyjádření žalobce a jeho podpis a podpisy obou strážníků s osobními čísly, jako další listinný důkaz je poznamenáno číslo ORV.

Soud z uvedených listin, ohledně časového sledu, má za prokázané, že fotodokumentace byla prováděna před tím, než žalobce podepisoval toto Oznámení o přestupku, z něhož nevyplývá, že by současně s OP, ŘP a ORV žalobce příslušníkům přeložil i průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Tvrzení žalobce, že fotodokumentace byla provedena až poté, co jim předložil i průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby tak neodpovídá časovému sledu průběhu kontroly a pořízené fotodokumentaci, ani údajům, které žalobce

v Oznámení o přestupku podepsal. Lze mít důvodně za to, že vzhledem ke sporu, který žalobce tvrdí, že vznikl ohledně toho, zda svým jednáním spáchal přestupek proti zákazu stání, by žalobce jistě trval i na tom, aby v tomto oznámení bylo uvedeno, či do něj doplněno, že předložil i průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby před provedením fotodokumentace, obzvlášť, zdůrazňuje-li, že si je povinnosti mít jej ve vozidle vystaven vědom jako osoba s právníkým vzděláním. Soud proto nepřisvědčil tvrzení žalobce o průběhu kontroly, ani tomu, že strážníci městské policie pořídili fotodokumentaci poté, co jim průkaz řidiče taxislužby předložil, a tedy úředním záznamem oznámili dopravnímu úřadu podezření z jiného správního deliktu, který se nestal.

Vadu řízení před orgánem I. stupně pak nepředstavuje skutečnost, že Oznámení o přestupku bylo založeno do spisu až na základě požadavku žalobce (**bod III**); žalobci tím bylo vyhověno v tom smyslu, že byl obstarán důkaz, na nějž poukázal na svou obranu a nelze mít ani za to, že by šlo o manipulaci s důkazy. Žalobce se mohl k dodatečně doloženému Oznámení i vyjádřit (bylo mu doručeno následně 16.1.2009, poté i opakované poučení o možnosti seznámit se spisem dne 27.2.2009).

Soud nespatřuje žádný rozpor mezi úředním záznamem ze dne 3.7.2008, kterým bylo dopravnímu úřadu oznámeno podezření ze spáchání jiného správního deliktu a Oznámením o přestupku, oba podklady plně korespondují se svědeckými výpověďmi obou strážníků městské policie. Rovněž tak nelze v tom, že Oznámení o přestupku bylo do spisu vedeného ohledně jiného správního deliktu založeno až po zahájení tohoto řízení na základě úředního záznamu z téhož dne, spatřovat „manipulaci s důkazy“ jak žalobce tvrdí v bodě IX. A XIII. žaloby, a úspěšnost přiznat jeho tvrzení, že se k tomuto úřednímu záznamu, rozuměno v době jeho pořízení, nemohl vyjádřit /další hodnocení viz k bodu IX. žaloby, bod C) odůvodnění tohoto rozsudku/.

Žalobci bylo oznámeno dopisem z 19.5.2009, doručeným mu 27.5.t.r., že dne 10.6.2009 budou provedeny výslechy svědků (včetně jím navrženého svědka p. R.), které také uvedený den proběhly. Žalobce tak měl možnost se účastnit těchto výslechů a využít svého práva klást svědkům otázky, tohoto ale nevyužil a k jednání se nedostavil. Namítaná vada(bod IV.), že výslechy svědků byly provedeny mimo jednání není důvodná a postupem správního orgánu nedošlo ke zkrácení v právech žalobce. Jednání bylo za účelem provedení výslechu svědků nařízeno, žalobce, ač řádně mu byl termín oznámen se nedostavil a protokoly o výslechu svědků mají potřebné náležitosti a není vadou, která by žalobce zkrátila to, že se v jednotlivých protokolech o výslechu svědků neuvádí doslova, že byly provedeny při jednání. Protokoly obsahují označení přítomných osob, čas a místo konání, poučení svědků a další náležitosti.

Námitka žalobce, že oba strážníci, zejm. svědek L. vypovídal nepravdivě (co do tvrzení která žalobce v bodě IV. popisuje) neobstojí. Jejich výpovědi korespondují s úředním záznamem ze dne 3.7.2008, neodporují ani Oznámení o přestupku a v něm uvedeným časovým údajům podepřeným fotodokumentací. Svědek L. také doložil své tvrzení o předchozích kontrolách žalobce úředním záznamem z 17.6.2008. Jestliže tento strážník popsal průběh kontroly blíže a druhý p. P. odkázal na úřední záznam, nelze z toho činit závěr o nevěrohodnosti jejich výpovědí, lze mít toliko za to, že jeden ze svědků si události z předchozí doby upamatovává blíže, druhý nikoli, ale setrvává na pravdivosti toho, co o události uvedl dříve a co podepsal. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že správní orgán opomněl svědku p. M. R. položit otázku ohledně toho, zda si všiml, zda na přístrojové desce vozidla měl žalobce položen průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Správní orgán

žalobcem navrženého svědka vyslechl, žalobce se k výsledku nedostavil. Tento svědek potvrdil, že uvedeného dne na daném místě, ale ještě předtím, než k vozidlu přišli strážníci městské policie, žalobce ve vozidle viděl a že mu řekl, že je mu nevolno. Svědek uvedl, co si pamatoval, další otázka správního úřadu na konkrétní doklad řidiče taxislužby a jeho umístění by byla čistě návodná, tedy by musela být položena způsobem, který žalobce sám považuje za nesprávný postup ze strany správních orgánů. Potvrdil-li by tento svědek (na dotaz i spontánně), že žalobce v době, kdy u vozidla byl, měl na přístrojové desce vozidla průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, nemohlo by toto svědectví samo o sobě zpochybnit či vyvrátit pravdivost jiných shromážděných důkazů.

Soud proto neshledal námitku žalobce, že důkazy byly správními orgány hodnoceny jednostranně, popř. provedeny a hodnoceny jen v neprospěch žalobce, a že žalovaný se s jeho námitkami uplatněnými v odvolání nevypořádal (bod VI) důvodnou, neboť žalovaný (str. 2 a 3) hodnotil výslech ze dne 10.6.2009 svědka M.R. a příslušníků Městské policie hl.m. Praha jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s listinnými důkazy. Policisté uvedli, že žalobce na dotaz policistů ohledně stání na zakázaném místě sdělil, že čeká na zákazníky a do oznámení dopravního přestupku se vyjádřil s tím, že na místě stojí z důvodu nevolnosti. Svědek M. R. sdělil, že v inkriminovanou dobu vedl s žalobcem na Náměstí Míru soukromý hovor, který byl ukončen před příchodem policistů. Svědek nepotvrdil informaci o tom, že viděl ve vozidle žalobce řádně vystavený průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby a ani se o této věci žádným způsobem nezmiňoval. Správní orgán I. stupně při rozhodnutí vycházel z výpovědi, záznamu č.j. OAÚ-T/228/2008 ze dne 3.7.2008 a z oznámení o dopravním přestupku ze dne 3.7.2008 a rozhodnutím č.j. MHMP 12933/2009/DOP-T/Dc ze dne 27.7.2009, uložil žalobci pokutu ve výši 10.000,- Kč. Žalovaný pak rozhodnutí, č.j. 75/2009-190-TAXI/3 ze dne 18.9.2009, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbor dopravy č.j. MHMP 12933/2009/DOP-T/Dc ze dne 27.7.2009, tak že se původní výrok „ukládá pokutu ve výši 10.000,- Kč“ nahrazuje výrokem novým „ukládá pokutu ve výši 2.000,- Kč“, aproboval pak postup správního orgánu I. stupně v tom, že řádně zjistil stav věci a opatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí (provedl výslech svědků a do spisu zařadil oznámení o přestupku žalobce č.j. OAÚ-T-T228/2008 ze dne 3.7.2008), když podle svědecké výpovědi strážníka J. L. ze dne 10.6.2008 bylo zjištěno, že žalobce byl poblíž Náměstí Míru kontrolován častěji a opakovaně vyzván, aby předložil doklady související s taxislužbou, avšak žalobce strážníkům Městské policie hl. m. Prahy nikdy doklady nepředložil, kdy k výpovědi tento strážník přiložil záznam Městské policie hl. m. Prahy č.j. OAÚ-T-202/2008 ze dne 17.6.2008, který potvrzoval jeho výpověď. Žalovaný správně dovodil, že z pořízené fotodokumentace je patrné, že průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby nebyl čelně vystaven na přístrojové desce vozidla před pravým předním sedadlem spolujezdce. Argumenty žalobce jako odvolatele, že je osobou s právníckým vzděláním vědomou si svých povinností, žalovaný odmítl s poukazem, že ještě toto neprokazuje, že průkaz o způsobilosti řidiče byl ve vozidle vystaven, k námitkám ohledně konfliktu se strážníky a řešení přestupku ohledně špatného parkování /zastavení/ pak uvedl, že to, že žalobce zastavil na místě, kde je to zakázáno, z důvodu nevolnosti, nijak nesouvisí s povinností provozovatele taxislužby zajistit, aby ve vozidle byl při provozování taxislužby vystaven průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. V případě, že by žalobce v době kontroly taxislužbu neprovozoval, byl by povinen podle § 21 odst. 2 a 4 zák. o silniční dopravě v návaznosti na § 12 odst. 2 prováděcí vyhlášky střešní svítidlo sejmout, případně zakrýt, a odstranit z vozidla označení vozidla taxislužby. Při provozování kontroly ale vozidlo bylo označeno jako vozidlo taxislužby. Stížnost žalobce na jednání strážníků nemá vliv na věcné zjištění porušení zákona o silniční dopravě. K námitce žalobce, že na fotografii přední palubní desky není vidět průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby proto, že byla pořízena až po

konfliktu se strážníky a po předložení dokladů (tedy i průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby), žalovaný uvedl, že toto tvrzení odporuje svědecké výpovědi strážníka J. L., který vypověděl, že fotodokumentaci pořídil před tím, než jeho kolega požádal žalobce o prokázání totožnosti, výpověď pak podporuje i čas uvedený na fotografii přední palubní desky vozidla 23:11 hod., neboť v úředním záznamu č.j. OAÚ-T/228/2008 ze dne 3.7.2008, je uvedeno, že špatně zaparkovaného vozidla si hlídka všimla ve 23:08 hod. Ze záznamu i z vyjádření žalobce vyplývá, že nejdříve byl se žalobcem řešen přestupek špatného parkování a to v délce přibližně 10 minut. Žalovaný proto snížil uloženou sankci na částku 2.000,- Kč, protože žalobce měl průkaz v době kontroly u sebe, avšak jej pouze neměl vystaven na přední palubní desce vozidla. Nevystavením průkazu tak došlo ke snížení zjištění informací uvedených na průkazu cestujícími.

Soud z uvedených důvodů proto neshledal námitky žalobce proti rozsahu zjištění stavu věci a hodnocení důkazů důvodnými a nepostupoval podle návrhu žalobce v **bodě VIII.** Ohledně namítané vady postupu správního orgánu v doplnění žaloby, týkající se tzv. „konfrontace, resp. rekognice p. M. R. strážníky městské policie soud odkazuje na vyjádření žalovaného k této námitce a doplňuje, že namítaná vada postupu nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Svědek podle své výpovědi i výpovědi strážníků nebyl při provádění kontroly, nějaké strážníky jen viděl přicházet k vozidlu poté, co již sám odešel a konkrétně si je nepamatoval. O účelovosti sepsání úředního záznamu městskými strážníky nesvědčí ani jiné skutečnosti, stížnost na tyto strážníky žalobce podal 8.10.2008 až poté, co mu bylo oznámeno zahájení řízení o správním deliktu, a po nahlédnutí do spisu, kdy seznal, že bylo zahájeno na základě uvedeného úředního záznamu ze dne 3.7.2008, předtím bezprostředně po jím tvrzeném konfliktu se strážníky tak neučinil.

B)

Žalobce dále namítal (bod V.,stran rozhodnutí I.,stupně, bod VII. a VIII.,stran rozhodnutí II.stupně, část bodu XVIII) vady vydání rozhodnutí dle § 72 odst. 1 písm. a) spr.ř.

Ze spisu plyne, že rozhodnutí ze dne 27.7.2009 Magistrátu hl.m. Prahy nese vyznačení „vypraveno dne 31.7.2009, žalobci bylo doručeno 11.8.2009, připraveno k vyzvednutí dle doručky 4.8.2009. Samotná doručka k rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2009, na kterou žalobce převzal zásilku pak nese i datum vypravení: 22.9.2009 (samo rozhodnutí toto vyznačení nemá). Soud dospěl k závěru, že žalobce uvedeným postupem nebyl zkrácen na svém právu, žalobce uplatnil odvolání i žalobu včas. Z dat, která nesou rozhodnutí a z dat doručení nic nenasvědčuje ani neoprávněné manipulaci se spisy či antidatování rozhodnutí.

C)

Žalobce v bodech IX.,X. a XVIII. namítal nezákonnost oznámení o spáchání správního deliktu úředním záznamem ze dne 3.7.2008, nezákonnost oprávnění městské policie ke kontrole dodržování zákona o silniční dopravě, resp. (bod XVIII) nerespektování lhůty k vydání rozhodnutí.

Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že podle § 10 odst. 2 zák. o obecní policii je strážník povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu. Projednání přestupku na úseku bezpečnosti silničního provozu nepatří do působnosti dopravního úřadu, a proto nebylo oznámení o přestupku zasláno také dopravnímu úřadu a do spisu bylo vloženo až po námitce žalobce,

který na něj ve svém vyjádření ze dne 17.10.2008 odkázal a požadoval doplnění spisu, v tomto smyslu také nemůže být úspěšná námitka o „manipulaci“ s důkazy. Oznámení přestupku nesouviselo s podezřením ze spáchání jiného správního deliktu podle zákona o silniční dopravě, a proto nemuselo být od počátku součástí zde vedeného spisu. Oznámení přestupku vyhotovují strážníci na připraveném formuláři, v případě jiného správního deliktu neseписují na místě oznámení, ale formou úředního záznamu popíší jejich zjištění dodatečně na služebně. Tento úřední záznam slouží jako podnět pro zahájení správního řízení. V rámci správního řízení má pak k tomuto úřednímu záznamu účastník řízení právo vyjadřovat se, čímž tak ve výsledku není krácen na svých právech v řízení. Obecní policie není oprávněna vykonávat státní odborný dozor v silniční dopravě podle § 34 ani podle § 37 zák. o silniční dopravě, neřídí se proto ani zákonem o kontrole. Podle § 2 písm. d) zákona o obecní policii se obecní policie podílí na dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Podle § 2 písm. h) zákona o obecní policii obecní policie odhaluje přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednání je v působení obce, dopravním úřadem je Magistrát hl.m. Prahy. Městská policie hl.m. Prahy tedy je oprávněna odhalovat přestupky a jiné správní delikty na úseku provozování taxislužby podle zákona o silniční dopravě. Oprávnění Městské policie je zakotveno v § 11 odst. 1 písm. a) a c) a odst. 3 zák. o obecní policii, podle kterého je strážník oprávněn vyzvat osobu, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení přestupku nebo jiného správního deliktu, aby předložila doklady potřebné ke zjištění skutečného stavu věci, přičemž tato osoba je povinna výzvě strážníka vyhovět. Strážník pojal podezření z porušení § 21 odst. 11 písm. a) zák. o silniční dopravě, a proto v rámci odhalení jiného správního deliktu, vyzval žalobce k předložení potřebných dokladů a k vysvětlení, proč nemá vystaven průkaz. O tomto postupu pak následně strážníci vyhotovili úřední záznam, ke kterému přiložili fotodokumentaci. Činnost strážníků tak v rámci jejich plnění úkolů podle § 2 písm. d) zák. o obecní policii plynule přešla k plnění úkolů podle § 2 písm. h) zák. o obecní policii. Městská policie je tak oprávněna odhalovat i přestupky a jiné správní delikty i na úseku dodržování zákona o silniční dopravě, a to podle § 2 písm. h) zák. o obecní policii, a v případě zjištění přestupku nebo jiného správního deliktu je povinna učinit oznámení podle § 10 odst. 2 zák. o obecní policii příslušnému dopravnímu úřadu.

Soud k uvedenému dodává, že nelze předpokládat takovou absenci právního vědomí zákonodárce, při níž zakotvil zřízení městské policie, jako subjektu oprávněného vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a povinného odhalovat přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednání je v působení obce, a přitom by dehonestoval její postavení tím, že by okolnosti nasvědčující podezření ze spáchání jiného správního deliktu, jehož projednání je v působnosti obce neměla povinnost oznámit k projednání takového porušení zákona příslušným správním úřadům. Státní moc, i státem svěřená pravomoc jiným subjektům, může být vykonávána jen v rozsahu svěřeném zákonem a v jeho mezích. Rozsah pravomoci kontrolních orgánů nadaných zákonem o silniční dopravě a pravomoci městské policie se tak, má-li být v souladu s Ústavou ČR v zájmu občanů vykonáván, vzájemně nevylučuje, ale doplňuje či na sebe navazuje. Úřední záznam městské policie proto je podnětem pro případné zahájení správního řízení, z jeho obsahu správní orgán vychází obdobně jako je tomu v případě jiného podnětu, jímž je oznámeno důvodné podezření ze spáchání správního deliktu; městská policie je pak při výkonu své pravomoci vázána zákonem o obecní policii, nikoli zákonem o státní kontrole (č. 552/1991 Sb.), úřední záznam tak nelze hodnotit jako úkon vybočující z mezí pravomoci městské policie. Argumentace žalobce by ve svém důsledku mohla vést k závěru „ad absurdum“, totiž, že městská policie je oprávněna toliko vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, a tedy učinit úkony vedoucí ke zjištění přestupku „stání na

zákazu stání“, měla by však zůstat „slepá“ vůči jednání vykazujícího znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu, jehož projednání je rovněž v působnosti obce, na jejímž území svou činnost vykonává.

Namítal-li žalobce(bod XVIII) dále kromě uvedeného shora, že rozhodnutí správního orgánu (podle obsahu námitky rozhodnutí I. stupně) nebylo vydáno v zákonem předepsané lhůtě, je nutno uvést, že oznámení o zahájení správního řízení (zahajovaného z moci úřední) bylo žalobci doručeno 2.10.2008. Žalobce se vyjádřil k tomuto podáním doručeným 21.10.2008, v němž navrhl připojení Oznámení o přestupku s tím, že z hlediska jeho procesní taktiky na obhajobu má tento klíčový význam, a proto nenavrhuje zatím další důkazy. Následně po výzvě k seznámení se s obsahem spisu z 20.10.2008 a následného zaslání mu kopie Oznámení o přestupku a další výzvě k seznámení se s podklady, žalobce podáním doručeným 11.3.2009 navrhl výslech p. R.. Svědecké výpovědi pak byly učiněny 10.6.2009, žalobce se těchto neúčastnil a proto výzvou z téhož dne byl opět vyzván k seznámení se s podklady a rozhodnutí I.stupně bylo vydáno 27.7.2009. Nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí tak nebylo způsobeno nečinností správního orgánu, ale včasnost jeho vydání odvisela i od aktivity samotného žalobce, jemuž nemohlo být v zájmu rychlosti upřeno právo na obhajobu. Samotné nevydání rozhodnutí ve lhůtě stanovené pak nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, jak konečně vyplývá i z žaloby samé; lhůta pro vydání rozhodnutí není prekluzivní, k zahájení správního řízení pak došlo ve lhůtě uvedené v § 36 odst. 1 zákona o silniční dopravě. Soud rovněž neshledal námitku atakující náležitosti rozhodnutí I. stupně (§ 68 odst. 2 spr.ř.), pokud jde o uvedení ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno o náhradě nákladů správního řízení. Odkaz na ust. § 79 odst. 5 spr.ř. má soud za postačující, absence konkrétního ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. není vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí a neměla v daném případě dopad do práv žalobce, náklady byly stanoveny ve správné výši.

D)

Žalobce pod bodem XI a XII. žaloby namítá porušení čl. 6 odst.1,2 a 3 písm.d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), konkrétně k poslednímu ustanovení, podle kterého má každý, kdo je obviněn z trestného činu, právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch, tvrdí, že správní orgán jím navrženého svědka M. R. řádně nevyslechl, klíčovou otázku mu nepoložil, ač příslušníkům městské policie kladl návodné otázky, řízení proto nebylo spravedlivé.

Soud předně nemá důvod polemizovat s žalobcem ohledně aplikace čl. 6 Úmluvy i na případy správního trestání, jak dovozuje judikatura, na níž žalobce odkazuje a je nesporné, že „obviněnému i z tzv. jiného správního deliktu uvedené právo svědčí. Soud však na základě obsahu správního spisu v dané věci neshledal, že by se správní orgán dopustil „předběžné selekce důkazů“ a nepřipustil důkazy ve prospěch žalobce, popř. že by došlo k porušení práva žalobce „dát vyslyšet svědky“. Důkazy, které žalobce navrhl (Oznámení o přestupku, následně výslech svědka Rožce v podání doručeném 11.3.2009, kde provedení tohoto výslechu dokonce ponechal na správním orgánu) správní orgán provedl, a vzhledem k tomu, že žalobce současně zpochybňoval obsah úředního záznamu a samotný postup strážníků městské policie, přistoupil i k výslechu těchto strážníků. Jak shora již soud uvedl, otázky, které těmto byly kladeny nelze považovat za „návodné“, jejich výpověď i výpověď svědka M. R. si neodporují, u vozidla žalobce se všichni tři nesešli, svědek R. odešel dříve než k vozidlu přišli strážníci. Tento svědek potvrdil, že když spatřil žalobce ve vozidle, šel k němu, pozdravili se, a zeptal se žalobce jak se má a co dělá, žalobce mu odpověděl, že dobře, ale že

je v práci a pracuje jako taxi. Svědek se jej zeptal, zda má „kšeft“ a na to mu žalobce sdělil, že teď ne, že je mu nějak nevolno, že buď bude pokračovat, nebo spíše pojedě domů. Svědek dále uvedl, že myslí, že o ničem dalším nehovořili, že u toho nebyl nikdo přítomen. Strážníky, s nimiž byl tzv. „konfrontován“ si konkrétně nepamatoval, nějaké strážníky viděl přicházet až v době, kdy již odcházel a viděl jen, že mířili k vozidlu; poté odpověděl na několik standardních otázek. Podle této výpovědi tak v době, kdy žalobce s tímto svědkem inkriminovaného dne mluvil, ještě sám nebyl rozhodnut, zda bude „pokračovat“ (rozuměno případného zákazníka odveze) nebo ukončí činnost. Právo „dát vyslýchat svědky“ nemůže být vykládáno v tom smyslu, že ačkoliv je účastníku dána možnost účasti při výslechu jím navržených, popř. správním orgánem v jeho věci předvolaných svědků, a účastník – obviněný, tohoto práva nevyužije, stihá správní orgán povinnost položit svědkovi všechny otázky, které by mu pravděpodobně položil obviněný, by-li by přítomen. Správní orgán má povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, svědkovi však musí nechat prostor pro samostatné spontánní vyjádření, a podle toho co svědek uvádí případně volit doplňující dotazy. Za situace, kdy svědek popsal krátkodobé setkání s žalobcem na daném místě před příchodem strážníků, a vzdálil se z místa dříve než přišli a o časovém sledu následného dění vypovídali i listinné doklady a fotodokumentace, nelze správnímu orgánu přičítat k tíži, že se svědka, kterého žalobce tzv. „dal vyslýchat“ (když sám, ač řádně obeslán, svá práva hájit nepřišel), nezeptal, zda si pamatuje, zda měl žalobce na přední desce položený průkaz řidiče taxislužby a vytýkat správnímu úřadu, že „zmařil“ výslech svědka. Soud neshledává důvodnou ani výhradu žalobce, že se žalovaný v rozhodnutí nevypořádal s jeho obdobnými námitkami, neboť z rozhodnutí vyplývá, že odkaz žalovaného na obecná ustanovení správního řádu (§ 50 odst. 3, § 52 spr.ř.) je doprovázen následným zhodnocením provedených důkazů, včetně závěru, o významu výpovědi svědka M. R., jak uvedeno shora. Soud proto neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí, jak žalobce navrhoval v bodě XIV. žaloby pro porušení zásad při hodnocení důkazů (jak i uvedeno shora pod písm.A) a neshledal porušení uvedeného článku Úmluvy.

E)

V bodě XV. žaloby žalobce namítá protiústavnost ust. § 35 odst.3 písm.h) zákona č. 111/1994 Sb. a navrhl, aby soud podal návrh ústavnímu soudu na zrušení tohoto ustanovení pro nedostatečnou diferencovanost sankce ve vztahu ke škále povinností uvedených v § 21 téhož zákona, jejichž porušení může být podle tohoto ustanovení sankcionováno.

Soud nepřistoupil k podání takového návrhu Ústavnímu soudu a ustanovení neshledal protiústavním. Ustanovení § 35 zákona o silniční dopravě v odst. 1) až 5) vychází z předmětu úpravy, v těchto odstavcích vymezuje skutkové podstaty deliktů a diferencuje možný postih stanovením horní hranice pokuty (až do výše...). Podle § 35 odst. 1 lze tak uložit dopravci pokutu až do výše 100 000 Kč při porušení tohoto zákona způsobem vymezeným pod písm.a) až i), podle odst. 2 pokutu až do výše 500 000,-Kč dopravci za jednání vymezené v písm. a) až g), podle odst. 3 pokutu až do výše 750 000,-Kč při porušení zákona způsobem vymezeným pod písm. a) až k). Odst. 4 a 5 pak stanoví další sankce, mj i pro jiné subjekty než dopravce. Z celkového vymezení je zřejmé, že ze škály možných porušení povinností podle tohoto zákona byla podle způsobu ataku chráněného zájmu a zejména nebezpečnosti takového jednání pro společnost vymezena vždy určitá skupina jednání a nastavena pro ni výše maximální možné sankce. Vzhledem k rozsahu právní úpravy zákonodárce nezvolil ještě podrobnější diferenciaci, např. ve vztahu k ust. § 21 zákona, jak žalobce namítá, ale nadal správní orgány oprávněním vážit v každém jednotlivém případě v mezích zákonem dovolených, jakou stanoví konkrétní výši sankce, a to podle hledisek uvedených v ust. § 36 odst. 2 téhož zákona. Správní orgány tak při ukládání sankce podle ust.

§ 35 odst. 3 písm.h) tohoto zákona musí vážit výši sankce nejen ve srovnání k ostatním, podle zákonodárce do dané skupiny podřaditelným deliktům a rozpětí sankce, ale i ve vztahu k tomu, jaká z povinností stanovená v ust. § 21 zákona byla porušena. Při tom, pak musí přihlídnout k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody, tzn. k hlediskům, jimiž je vázán. Žalobce se tak mylí, pokud jde o namítanou absenci kritérií pro ukládání pokuty v zákoně. Právní úprava dále stanoví, že správní uvážení o výši pokuty provedené správním orgánem je přezkoumatelné soudem (§ 65 odst. 3, § 78 odst. 1 a 2 s.ř.s.), je tak zajištěna obrana proti libovůli a soud je nadán i možností uloženou sankci snížit, popř. od ní upustit. Ohledně pravidel při ukládání pokuty za více deliktů, spáchaných v jednočinném či vícečinném souběhu, popř. aplikace zásad správního trestání lze odkázat na judikaturu, jež v zásadě zaujímá stanovisko, že pro správní trestání platí obdobná pravidla jako v trestním řízení.

F)

Žalobce v bodě XVI. namítá porušení zásady „ne bis in idem“, tj. zákazu dvojího trestání.

Soud nesouhlasí s výkladem žalobce, který zaujímá ohledně uvedené zásady. I pro správní trestání platí zásada ne bis in idem, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku. Jde však např. o dva různé skutky a dva odlišné správní delikty, pokud provozovatel taxislužby jednak účtuje vyšší než povolenou cenu (následkem je porušení zájmu na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy) a jednak nevydá cestujícímu doklad o zaplacení jízdného jako výstupu z tiskárny taxametry, doplněný o údaje uvedené v § 15 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (následkem je porušení zájmu na transparentní kontrole služeb).

Žalobce „druhý trest“ za totéž jednání spatřuje v navazujícím, zákonem stanoveném postupu vyplývajícím z ust. § 9 odst. 2 písm. e) ve spojení s ust. § 9 odst. 3 písm.e) a § 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě, tedy v tom, že následně právní úprava předpokládá odebrání průkazu řidiče vozidla taxislužby osobě, která nesplňuje podmínku spolehlivosti dle § 9 odst. 3 písm.e) zákona o silniční dopravě, neboť byl dále upozorněn, že dnem nabytí právní moci se stává osobou nespolehlivou a podle § 21 odst. 9 zákona dopravní úřad rozhodne o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Soud ve shodě s žalovaným předně poukazuje na to, že navazující, zákonem stanovený postup, kdy je následně v samostatném správním řízení rozhodováno o odebrání průkazu řidiče vozidla taxislužby je stanoven jako opatření ve veřejném zájmu, a to zájmu na řádném způsobu provozování dané podnikatelské činnosti (provozování taxislužby) z důvodu legitimního cíle, který je ochrana spotřebitele, nejde proto o „druhý“ postih za totéž jednání. Žalobce nadto opomíjí zákonem nastavenou úpravu provozování taxislužby, podle níž je nutno lišit povinnosti adresované „provozovateli taxislužby“ a postavení řidiče taxislužby, který tuto službu vykonává. Z ust. § 21 zákona o silniční dopravě vyplývá, že provozovatel taxislužby je oprávněn tuto službu provozovat, pokud mj. mu dopravní úřad pro řidiče, které hodlá pověřit výkonem práce řidiče taxislužby vydá pro tyto řidiče(na základě dokladů o jejich spolehlivosti) průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, tento průkaz pak dopravní úřad odebere, zjistí-li, že osoba řidiče nesplňuje podmínku bezúhonnosti a spolehlivosti. Provozovatel taxislužby je povinen odevzdat průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby dopravnímu úřadu, nabylo-li právní moci rozhodnutí dopravního úřadu o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby (odst. 12 uvedeného ustanovení) a řidič je povinen v takovém případě provozovateli průkaz předat (odst. 15 téhož ustanovení). Nejde proto o dvojí postih, ale o vyloučení konkrétního řidiče z možnosti vykonávat pro provozovatele taxislužby výkon určité práce, pro kterou přestal

splňovat zákonem stanovené požadavky. Žalobce byl v daném případě v dvojediném postavení, kdy jako provozovatel taxislužby(se zapsanou živností: taxislužba podle výpisu z veřejně části Živnostenského rejstříku) byl sám rovněž i řidičem vozidla taxislužby(podle evidence řidičů taxislužby a jejich průkazů vedené dopravním úřadem), proto byl upozorněn, že jako řidič se stává osobou nespolehlivou. Samotné rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 2.000,-Kč žalobci nezakazuje provozovat taxislužbu (prostřednictvím spolehlivých řidičů disponujících průkazem o jejich způsobilosti řidiče taxislužby); ani mu ještě nezakazuje vykonávat práci řidiče taxislužby (v tomto řízení nebyla posuzována jeho spolehlivost jako řidiče), ale jako provozovatel je vázán předně uvedenými ustanoveními vůči řidiči (v daném případě vůči sám sobě). Námitku soud proto neshledal důvodnou, v kontextu s uvedeným nelze proto posuzovat ani nepřiměřenost ve smyslu, jak se jí žalobce dovolává.

G)

Žalobce v doplnění žaloby, kromě již uvedeného, dále namítl, že v době, kdy měl spáchat uvedený delikt neprovozoval taxislužbu.

Uvedenou námitku soud důvodnou neshledal. Podle ust. § 21 odst. 11 písm.a) zákona o silniční dopravě je provozovatel vozidla povinen zajistit, aby průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby byl umístěn na viditelném místě ve vozidle taxislužby, jak je konkretizováno v ust. § 13 písm.d) vyhlášky č. 478/2000 Sb. Žalovaný k této námitce v rozhodnutí (str. 3) poukázal na to, že průkaz má být vystaven po celou dobu provozování taxislužby, nikoli jen při nabízení služeb s tím, že v případě, že by řidič ukončil práci (přestal vykonávat práci pro provozovatele) byl by povinen podle § 21 odst. 2 a 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na § 12 odst. 2 prováděcí vyhlášky sejmut sřesní svítlnu, popř. zakřýt a odstranit z vozidla označení vozidla taxislužby. Vozidlo však bylo označeno jako vozidlo při provozování taxislužby, argumentace žalobce pak nemohla bránit řádnému vystavení průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby na přední desce vozidla. Ve vyjádření k doplnění žaloby pak žalovaný dodal, že žalobce zaměňuje pojem výkon taxislužby (§ 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě) s pojmem provozování taxislužby, který je širší a zahrnuje všechny činnosti, kterými se samotný výkon taxislužby zajišťuje (s odkazem na § 2 odst. 1 téhož zákona). Vystavení průkazu pak zákon neomezuje jen na výkon taxislužby, ale povinnost stanoví provozovateli taxislužby tak, aby zajistil vystavení průkazu při provozování taxislužby, tedy i v době, kdy řidič službu nenabízí, přímo nevykonává (v době přestávky, servisu vozidla, přemísťování po komunikacích, a to vyjma užití vozidla pro jiné účely(soukromou či jiný druh dopravy), kdy je provozovatel podle § 12 odst. 2 vyhlášky povinen zajistit, aby označení vozidla taxislužby bylo odstraněno. Vozidlo však bylo v daném případě označeno jako vozidlo taxislužby při provozování taxislužby. Soud se s uvedenými závěry ztotožňuje a dodává, že uvedenou námitku považuje za účelovou. Z časového sledu události plyne, že v době, kdy žalobce mluvil na místě se svědkem M.R., aspoň podle výpovědi tohoto svědka, ještě nebyl vůbec rozhodnut, zda výkon taxislužby ukončí z důvodu tvrzené nevolnosti, nebo případného zákazníka přijme a odveze. Tím, že s vozidlem označeným jako vozidlo taxislužby na místě stál, službu fakticky stále nabízel, nepožádal ani svého známého - uvedeného svědka, aby mu např. (když je mu nevolno) svítlnu s označením „TAXI“ sňal. Vozidlo tedy bylo provozováno jako vozidlo taxislužby.

H)

Žalobce (bod XX žaloby) pro případ, že soud neshledá důvody ke zrušení rozhodnutí navrhl, aby postupoval dle § 78 odst. 2 s.ř.s. a od uložení sankce upustil.

Soudu tak přísluší vypořádat se s návrhem na moderaci uložené pokuty ve smyslu ust. § 65 odst. 3 ve spojení s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., tzn. provést úvahu, zda uložená pokuta je zjevně nepřiměřená, a tuto pokutu snížit, popř. od ní upustit. Podle uvedeného ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním, nikoli v zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Při této úvaze městský soud proto odkazuje na předně uvedené odůvodnění, kdy neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu; žalobce tak nedosáhl zrušení rozhodnutí o uložení sankce pro nezákonnost či vady řízení před správním orgánem a rozhodnutí je tak nutno považovat za vydaná v souladu se zákonem. Využití moderačního práva soudu také přichází v úvahu až tehdy, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu podle § 78 odst. 1 s.ř.s., tj. není-li shledána nezákonnost rozhodnutí nebo vady řízení před správním orgánem, pro které by bylo nutné rozhodnutí zrušit. Soud proto již toliko přísluší posoudit, zda pokuta ve výši 2.000,-Kč byla uložena v zjevně nepřiměřené výši.

Sankci v daném případě za porušení ust. § 21 zákona o silniční dopravě lze uložit v zákonném rozpětí dle § 35 odst. 3 téhož zákona až do výše 750 000,-Kč. Sankce byla uložena ve výši 2 000,-Kč, tzn. při samé spodní hranici zákonného rozpětí a nepředstavuje ani 1% z maximální výše sazby. Žalovaný sám svým rozhodnutím původně uloženou pokutu snížil, když z hlediska závažnosti porušení právního předpisu shledal původně uloženou výši nepřiměřenou vzhledem k tomu, že žalobce byl držitelem platného průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby a měl jej u sebe. Tyto skutečnosti proto shledal za polehčující okolnosti, pokud jde o závažnost jednání, spočívala tak pouze v tom, že jej neměl vystaven předepsaným způsobem ve vozidle. Význam a závažnost tohoto jednání tak podle žalovaného spočívala v tom, že cestující by neměl možnost bezprostředně se seznámit s údaji o řidiči, který ho veze a sám si způsobilost řidiče ověřit, mohl však o předložení průkazu požádat (nebylo prokázáno, že by řidič odmítl tento průkaz případně cestujícím předložit, a došlo tak je ztížení zjištění informací cestujícím. Ohledně doby trvání protiprávního jednání a rozsahu způsobené škody ze zjištění správního orgánu pak je jednoznačné, že je vymezeno dobou kontroly a že škoda žádná nevznikla.

Výši uložené sankce soud v daném případě, i s ohledem na jiné skutkové podstaty správních deliktů postihované podle téhož ustanovení (např. nabízení či poskytování přepravní služby, aniž by byl subjekt oprávněn k provozování taxislužby; nabízení takové služby vozidlem zaměnitelně označeným s vozidlem taxislužby; nedodržování podmínek stanovených zákonem pro provozování taxislužby apod.) i s ohledem na povinnosti provozovateli taxislužby vymezené samotným ustanovením § 21 zákona o silniční dopravě, shledal jako výši, kterou lze považovat za preventivní, rozhodně ji nelze označit za výši zjevně nepřiměřenou povaze útoku proti chráněnému zájmu. Žalobce sám neuvedl žádnou relevantní skutečnost, k níž mělo být přihlédnuto a nebylo, a z níž by bylo lze dovodit zjevnou nepřiměřenost právě této sankce (pokud se nepřiměřenosti dovolával, pak jak shora uvedeno s argumentací, že jde o dvojí postih a s odvoláním na další zákonem nastavený postup), samotnou výši pokuty v částce 2000,-Kč, ve smyslu zásahu do jeho majetkové sféry neatakoval ani v návrhu na přiznání odkladného účinku, nedovolal se a nedoložil, že by výše uložené sankce vzhledem k jeho majetkovým poměrům představovala pokutu likvidační popř. zjevně jinak nepřiměřeně zasáhla jeho majetkovou sféru.

Soud proto nepřistoupil k aplikaci ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., když pro využití moderačního práva neshledal opodstatnění. Soud neseznal uložení pokuty ve výši 2 000,- Kč sankcí zjevně nepřiměřenou. Moderační právo je soudu dáno pro výjimečné případy, kdy dojde k postihu evidentně neodpovídajícímu konkrétním okolnostem případu, majetkovému či sociálnímu postavení osoby, která jednala protiprávně, a kdy správní úvaha o výši sankce zřetelně vybočí s hlediskem pro výši sankce rozhodných. Soudu nepřísluší jinak správnou a obecným požadavkům odpovídající úvahu správního orgánu nahrazovat a měnit výši sankce či od uložení sankce upustit v každém projednávaném případě, nýbrž toto právo takto zasáhnout je soudu vyhrazeno právě jen pro případy vymykající se požadavku proporcionality a plnění funkce preventivní a represivní uložené sankce. Soud obecně dodává, že výše sankce musí plnit nejen represivní, ale i preventivní funkci, a to nejen ve vztahu k adresátu rozhodnutí, ale i vůči jiným subjektům podléhajícím téže zákonné povinnosti. Vůči adresátům normy výše v praxi ukládaných sankcí musí představovat i citelný zásah do majetkové sféry, aby je hrozící újma vedla k dodržování předpisů, nikoli, aby ukládaný postih vedl k úsudku, že se finančně nerespektování zákona „vyplatí“, resp. že postih je bagatelní a správní orgány nejsou schopny vynutit dodržování zákona a zabránit atakům proti zákonem chráněnému zájmu. V daném případě pak výše uložené sankce, jak již soud uvedl, představuje výši plnící zjevně preventivní funkci a představuje spíše výstrahu pro žalobce.

Soud proto ze všech uvedených důvodů žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. října 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu